

delser, der skete til det i sin Tid nedsatte Udvalg fra forskellige Dele af Landet, hvor man ønskede at etablere en saadan Nyttøkørsel, der i alt Fald for mig saa ud til at kunne erstatte mindre Jernbaner. Saadan Nyttøkørsel har ogsaa været etableret baade paa Sjælland, Lolland og Fyn, saa vidt jeg ved, men ingen af Stederne har det været ret længe, inden disse Router ere blevne inddragne, formodentlig fordi de have vist sig uhensigtssvarende og ikke have kunnet betale sig. Det har vist sig til Fuldkommenhed, at til Nyttøkørsel have Automobilerne hidtil ikke været brugelige, og af Hensyn til enkelte Millionærer eller meget velhavende Folk, som bruge dem til Lystkørsel paa Landet om Søndagen, hvorved de jage andre vejfarende paa Hovedet i Vejgrøften, saa at baade Mennesker og Heste komme galt af Sted, bryder jeg mig ikke om at holde igen paa Bøderne.

Jeg vilde have sat Pris paa, om dette Forslag var kommet herved paa et tidligere Tidspunkt, saa at vi kunde have undergivet det en grundig Behandling og maaske fundet en Udvej til at skaffe dem, som køre med Hest og Vogn, mere Ret til at færdes uhindret paa Vejene, i alt Fald til enkelte Tider. Maaske var det en Udvej at overlade Automobilisterne enkelte Dage, hvor de kunde fare omkring paa Vejene og more sig, saa kunde de andre holde sig derfra paa disse Dage. Vore Provinsbyer ere heller ikke tjente med Forholdet, som det er. Borgerne i de fleste mindre Provinsbyer her i Landet ville kunne bevidne, at der kommer ikke mere saa mange Køretøjer til Byerne som før, fordi Folk ere bange for at køre med Heste og Vogn paa Landevejene, de vide ikke, hvad Øjeblik de komme paa Hovedet i Grøften. Særlig uheldigt ere de Folk stillede, over hvis Marker Landevejen gaar. Jeg har hørt saadanne Mennesker klage sig i høje Toner over, at de aldrig nogen Sinde kunde sende et enkelt Menneske ud med et Køretøj, ved Høstkørsel, med Gødning osv., fordi de ikke vidste, hvilket Øjeblik der kunde komme et saadant Uhyre farende. Selv om det lykkedes en enkelt Gang at komme forbi, kom dog det Tidspunkt, hvor det hele gik omkuld, saa at Køretøjet splittedes.

Man har nu Erfaring for, at Automobilerne ikke paa nogen Maade svare til de Forventninger, mange og ogsaa jeg nærede efter de Oplysninger, der forelaa, da vi sidst behandlede denne Sag. Jeg beklager derfor, at Tiden er saa knap, at det ikke

er muligt at faa Lovforslaget ændret, ellers vilde jeg have været med til at træffe endnu skarpere Bestemmelser overfor de Folk, der køre ufornuftigt og uden at tage Hensyn til deres Medborgeres Liv og Lemmer. Dem kunde der være Grund til at klapse af i højere Grad, end det her er forsøgt, for at lære dem at tage Hensyn til andre. Den Dag, da Automobilet maa siges at have løst sin Opgave: at blive et virkeligt Nyttøkøretøj, vil selvfølgelig mit Syn derpaa ændres og blive i Overensstemmelse med, hvad det har været før. Men saa længe Automobilet ikke kan siges at være til Nytte — undtagen maaske som Varetransportmiddel i de større Byer —, kan jeg ikke erkende, at det for Landet er nødvendigt at vise videre Hensynsfuldhed overfor dette Køretøj.

Jeg agter ikke at stille Forslag om Udvælgsbehandling — det vilde ikke føre til noget —, men jeg maa beklage, at det ikke er lykkedes f. Eks. at faa Automobilkørsel paa Landevejene forbudt nogle Dage om Ugen, navnlig paa de Dage, hvor Landboerne køre med Svin til Svineslagterierne i Byen. Der er næsten ikke et Menneske paa Landet — mig selv indbefattet —, der har Lyst til at sætte sig op paa en Svinevogn og møde et saadant Uhyre af et Automobil og risikere Liv og Lemmer. Jeg beklager, som sagt, at der neppe er noget at gøre med Hensyn til dette Spørgsmaal, dertil er Tidspunktet alt for fremrykket.

H. L. Jørgensen: Efter den Stilling, jeg har indtaget til denne Sag de Gange, den er bleven behandlet her, har jeg kun Grund til at glæde mig over det forandrede Syn, der er blevet overfor denne Sag, ikke alene i det andet Ting, men ogsaa her i dette Ting. Ikke mindst har det glædet mig, at jeg denne Gang kan være enig med det ærede Medlem fra Sorø (Poul Christensen), som før har haft en anden Opfattelse. Det er ret karakteristisk at se af de Erklæringer, der ere indhentedes fra de forskellige kommunale Raad, at saa godt som alle de, der repræsenterer Landet, Amsraadene, ønske at blive fri for Automobilkørsel og forlange Indskrænkninger i den Kørefrihed, der har været, medens det modsatte er Tilfældet for Byernes Vedkommende, idet man derfra har forlangt større Frihed og særlig har forlangt, at der skal gives Tilladelse til at køre med Automobile paa Bivejene. Det er underligt at se, hvordan Folk kunne stille